

عنوان مقاله:

ارزیابی روند توسعه فیزیکی شهر شیراز و تاثیر شرایط فیزیوگرافیک بر روی روند تغییرات کاربری اراضی

محل انتشار:

مجله جغرافیا و برنامه ریزی محیطی، دوره 24، شماره 1 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

زهرا روستا - کارشناسی ارشد مهندسی منابع طبیعی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران

سید مسعود منوری - استادیار مهندسی منابع طبیعی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران

مهدی درویشی - کارشناس ارشد سنجش از دور، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران

فاطمه فلاحتی - کارشناسی ارشد اقلیم شناسی در برنامه ریزی محیطی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

مریم مروتی - دانشجوی دکتری علوم محیط زیست، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

محیط طبیعی معمولا با توسعه شهرها و سکونتگاههای بشر، سازگار نیست. بسیاری از شهرهای تاریخی که بر اثر همین ناسازگاری محیط طبیعی متروکه شدهاند. مهمترین عوامل طبیعی تاثیر گذار بر توسعه شهرها وضعیت توپوگرافی، شیب اراضی، آب و هوا، زمین شناسی، هیدرولوژی و ژئومورفولوژی میباشد. با توجه به افزایش گرایش به شهرنشینی، شهرها برای پذیرش جمعیت، نیاز به زمینهای وسیع و گستردهای دارند. هراندازه که شهرها توسعه یابند، برخورد آنها با واحدهای گوناگون توپوگرافی و ژئومورفولوژی و موضوعات مربوط به آنها زیادتیر میشود. باید جهت یابی توسعه فیزیکی با توجه به عوامل تاثیرگذار به گونهای باشد که همراه با توسعه فیزیکی شهر، کمترین میزان خسارت به محیط زیست وارد گشته و بتوان با حفظ محیط زیست به توسعه پایدار همه جانبه شهر نیز دست یافت. روش سنجش از دور به صورت گستردهای برای بررسی گسترش شهرنشینی و شهرها مورد استفاده قرار میگیرد زیرا این روش مقرون به صرفه بوده و از تکنولوژیهای مناسبی بهره مند است. در این تحقیق با استفاده از نقشه رقومی ارتفاعی منطقه، نقشه شیب و جهت بدست آمد. سپس با استفاده از نقشه کاربری اراضی سال ۱۹۹۰ و ۲۰۰۹ که از روی تصاویر ماهوارهای مربوطه استخراج شده بود نقشه تغییرات کاربری اراضی مربوط به فاصله سالهای ۱۹۹۰ تا ۲۰۰۹ استخراج شد و در مرحله بعد با استفاده از تابع tabulation نقشه تغییرات با نقشههای شیب و جهت و ارتفاع مورد مقایسه قرار گرفتند و نمودار تغییرات مربوط به هر مورد استخراج شد. نتایج نشان میدهد که زمینهای کشاورزی، آبی و باغ به طور پیوسته با نرخهای ۳۷.۸٪، ۵.۸٪ و ۴۵.۷٪ از سال ۱۹۹۰ تا ۲۰۰۹ در مدت ۱۹ سال کاهش یافته است در حالی که مناطق دارای ساخت و ساز شهری دارای نرخ رشد افزایشی ۳۷٪ درصدی بوده است.

کلمات کلیدی:

تغییرات کاربری اراضی، شرایط فیزیوگرافیک، توسعه شهری، سنجش از دور، سیستم اطلاعات جغرافیایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1199503>

